

Bilag 2

Talepapir fra Den Danske Præsteforenings foretræde den 2. april 2003

Optrykt efter ønske fra S.

Tak for adgangen til dette foretræde for kirkeudvalget, hvorved vi får lejlighed til at uddybe de hovedsynspunkter, Den Danske Præsteforening har i forhold til det fremlagte lovforslag samt til at besvare eventuelle spørgsmål fra udvalget i relation hertil.

Den Danske Præsteforening vil gerne tilkendegive sin glæde over den grundighed, hvormed dette arbejde gøres, og den politiske lydhørhed over for de synspunkter, der lægges for dagen.

Den Danske Præsteforening har i sit første hørings svar taget udgangspunkt i en beskrivelse af den dobbeltstruktur i FK, som fungerer og fungerer godt i samarbejde og balance, nemlig mellem valgte råd og det kirkelige embede.

Dette lidt højtidige udtryk – det kirkelige embede – dækker både det lokale og det regionale, altså præst, provst og biskopsfunktionen. Embedet står ikke isoleret, men ved siden af det lokalt valgte råd og dets mandat til at fremme kirkens liv og vækst på stedet – med et citat fra debatten ved førstebehandlingen af dette lovforslag af Jesper Langballe: De lokale sognebørn »er faktisk dem, der har givet menighedsrådene mandat til at tage vare på stedets kirke og gudstjenestelige liv.« Dette mandat kan være af kortere varighed, idet man kan fralægge sig det hvert 4. år, præsteembedet er blivende på stedet.

I menighedsrådet arbejder præst som født medlem og menighedsrådets valgte medlemmer sammen om at finde de udtryk, som menighedens liv efter deres mening skal have på dette sted. Derfor kan der ikke skelnes mellem indre åndeligt indhold og ydre fysiske rammer. Der er heller ikke tale om en eksklusiv forkynder og et menighedsråd, der »kun« befatter sig med mursten og mørtel, men at det ydre udtryk formidler det indre indhold – og indholdet finder vi afsat i kirker og kirkegårdes indretning, i sognegård eller netop ikke sognegård, i alt, hvad man beslutter sig for på stedet skal være kirkens liv.

Den forkyndelsesfrihed, præsten har og skal have, betyder ikke, at forkyndelsen er uden ram-

mer, men at de enkelte menigheders liv og forkyndelse hænger sammen, fordi vi har et folkekirkeligt fællesskab mellem menighederne. Og forkyndelsen sker ikke ud i det blå, men ind i en menighed på stedet, som har bedt om at få denne forkyndelse og ved præstens kaldelse tilkendegivet, at han eller hun skal forestå de opgaver, der er i præsteembedet på dette sted.

Foreningen gjorde opmærksom på, at det folkekirkelige fællesskab kan undergraves, hvis enkeltmenigheder bliver selvstyrende uden den binding til fællesskabet, som det kirkelige embede i alle dets led repræsenterer. Fællesskab og mangfoldighed skal være i balance.

Vi synes, at det lovforslag, der nu foreligger, på mange måder har taget den bekymring, vi sammen med flere andre høringsparter har givet udtryk for, alvorligt. I forhold til kirkeudvalgets fortsatte arbejde med forslag mhp. betækningsafgivelsen ønsker vi fortsat at gøre opmærksom på følgende forhold:

Økonomisk »sognefuldmagt«.

Vi ønsker ikke en snæver fortolkning af, hvad kirkelige opgaver er, men må omvendt sige, at den brede formulering »kirkelige aktiviteter og udgifter til fremme af det kirkelige liv i pastoratet eller kommunen eller kirkelige formål af betydning for stiftet som helhed« kan komme til at gå langt ud over den positive mangfoldighed og medføre så store lokale væsensforskelligheder imellem menighedernes udtryk, at det bliver til skade for fællesskabet mellem menighederne i den folkekirkelige ordning.

Tilsvarende vil prøvelsen af grænserne for, hvad kirkelige opgaver er, kunne komme til at lide af stor vilkårlighed, idet der er meget vide rammer for anvendelsen af midlerne. Selvom der opstilles en parallelitet med den nuværende afgrænsning for rådighedsbeløbets anvendelse i bemærkningerne til § 1, nr. 1, nævnes der i samme afsnit eksempler på aktiviteter, som ikke umiddelbart falder inden for denne ramme, men betragtes som en samfundsopgave.